

**Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.009/2020/7.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a ... Pénzes Katalin Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe** eljáró ügyvéd ... Pénzes Katalin) által képviselt ... felperes neve (**felperes címe** felperesnek a ... Mayer M. Balázs Ügyvédi Iroda (**alperesi jogi képviselő címe** ... Mayer M. Balázs) által képviselt alperes neve (**alperes címe**.) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei és egyéb igények érvényesítése iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. november 15. napján kelt 80.M.2216/2015/68. számú ítélete ellen a felperes 69. sorszámú fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érinti, fellebbezett részében a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltség és az illeték vonatkozásában részben megváltoztatja, a felperes perköltség fizetési kötelezettségét 372.449 (háromszázhetvenkettőezer-négyszáznegyvenkilenc) forint + Áfa összegről 508.548 (ötszáznyolcezer-ötszáznegyvennyolc) forint + Áfa összegre felemeli, az állam javára teljesítendő illetékfizetési kötelezettségét 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forintról 617.096 (hatszáztizenhétezer-kilencvenhat) forint összegre leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 61.050 (azaz hatvanegyezer-ötven) forint + ÁFA perköltséget, valamint a Magyar Állam javára külön felhívásra 195.360 (egyszázkilencvenötezer-háromszázhatvan) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

- [1] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.379.440 forint és 372.449 forint ÁFA perköltséget, valamint az állam javára külön felhívásra 1.500.000 forint eljárási illetéket.
- [2] A döntése indokolásában a felmondással kapcsolatos keresetet azért találta megalapozatlannak, mert a felmondás az arra jogosulttól származott, annak indokolása pedig megfelelt a valóság és okszerűség követelményének, az átszervezés célszerűségét, a kiválasztás szempontjait pedig nem vizsgálhatta. Megállapította, hogy a felperes vezető jogtanácsos távozását követően is a saját munkakörébe tartozó feladatokat látta el, bizonyítatlan maradt az a felperesi állítás, hogy a munkaköri leírásában rögzített helyettesítési kötelezettségen túlmenően, időben saját munkaidejét jóval meghaladó módon látta volna el a vezető jogtanácsos helyettesítésével kapcsolatos feladatokat. A végkielégítés megfizetésére vonatkozó keresetet azért utasította el, mert a felmondás közlésének időpontjában nem rendelkezett 5 évi munkaviszonnyal.
- [3] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést és kérte annak megváltoztatását akként, hogy a másodfokú bíróság a kereseti kérelemnek részben helyt adva kötelezze az alperest 2.442.000 forint

és ezen összeg után 2015. június 25-től a kifizetés napjáig járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48 § szerinti kamata, valamint a másodfokú perköltség megfizetésére. Kérte továbbá az alperes elsőfokú perköltségének mérséklését.

- [4] A felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a bíróság tévesen a felperes munkadíj követelését helyettesítési díj iránti igényként értelmezte és azt erre tekintettel elutasította. Álláspontja szerint a felperes nem helyettesítési jogkörben járt el, helyettesítésre őt sem a korábbi vezető jogtanácsos, sem a szanalási biztosok nem utasították. A fellebbezésben a kereseti kérelem jogalapjaként az Mt. 53. § (1) és (5) bekezdésére hivatkozott azzal, hogy a teljes per során azt állította, hogy 2014. december 20. és 2015. március 31. között szakterületvezetői, majd jogtanácsosi munkaköre mellett részben ellátta a vezető jogtanácsosi feladatokat. A vezető jogtanácsosi feladatkörbe tartozó munkáknak egyharmadát látta el a felperes, erre tekintettel a vezető jogtanácsos alaphérének egyharmadára tartott igényt.
- [5] Az alperesi perköltség mérséklését arra tekintettel kérte, hogy az alperes és több volt munkavállalója között volt azonos, illetve hasonló jogalap tekintetében peres eljárás, ezért alperes beadványainak jogi álláspontjának kimunkálása nem jelentett a szokásos mértékű munkával azonos terhet. Nem került olyan nagyszámú érdemi tárgyalás megtartásra, ami az ítélet szerinti perköltség összegét megalapozná, az ugyanis nem áll arányban az arra fordított munkával. A felperes a 2019. november 4-én kelt beadványában elállt a munkaviszonya jogellenes megszüntetésére alapított kártérítési igényétől, a végkielégítés és a felmentési időre járó távolléti díj igényétől, ezzel kapcsolatban az alperes nem jelentett be perköltség igényt, így az alperest a módosított és elbírált kereset tekintetében illeti meg a perköltség.
- [6] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesnek a fellebbezési eljárás során felmerült perköltségben való marasztalását kérte.
- [7] Álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben helyesen került megállapításra, hogy felperes sem a munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatást, sem pedig a rendkívüli munkavégzést nem bizonyította. Az alperes soha nem állította, hogy a felperes a keresettel érvényesített átmeneti időszakban ne látott volna el néhány olyan feladatot, ami egyébként a vezető jogtanácsos munkakörébe tartozik, a feladatok jellege, mennyisége összességében azonban nem eredményezte azt, hogy a felperes ebben az időszakban a vezető jogtanácsosi munkakört látta volna el. Az ellátott vezetői feladatokat pedig a munkaköri leírásának helyettesítésre vonatkozó rendelkezésére tekintettel végezte.
- [8] A perköltség mérséklésével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy nincs és nem is volt folyamatban a jelen perrel azonos, vagy hasonló tényállású peres eljárás. A kollektív szerződés érvényessége és az alperes köztulajdoni jogállását illetően több hasonló jogi megítélésű per volt folyamatban, de még ezekben sem volt teljesen azonos a felperesek érvelése a jelen perben a felperes által tett nyilatkozatokkal. A jelen per felperese pedig több más, az egyéb perekhez egyáltalán nem hasonlítható keresetet és nyilatkozatot terjesztett elő, amelyekre alperes minden esetben részletes nyilatkozatot tett. Hivatkozott arra is, hogy az alperesi jogi képviselő a közel öt éves peres eljárás valamennyi érdemi tárgyalásán megjelent, ezért nincs ok a perköltség mérséklésére.
- [9] A fellebbezés nem alapos.
- [10] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást az elsőfokú ítélet fellebbezett részében az ügy megítéléséhez szükséges mértékben feltárta, azt helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetést vont le, erre figyelemmel

az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése értelmében helyes indokainál fogva helybenhagyta, ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint indokolta.

- [11] A fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság.
- [12] Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatban a felperes ennek a ténynek a megállapítását kérte, marasztalási igénye nem volt. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a felperes nem csak megállapítás iránt terjesztette elő keresetét, mivel a végkielégítés megfizetésére vonatkozó követelés is a felperes munkaviszonyának megszüntetéséhez kapcsolódik. A felperes a fellebbezésében az Mt. 53.§ (1) és (5) bekezdése alapján érvényesített követelése vonatkozásában kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és bár fellebbezésének indokai között érintette a felmondás jogszerűségét is, fellebbezési kérelem hiányában a másodfokú bíróság a Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint a felmondással kapcsolatos döntést nem vizsgálta.
- [13] A felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen, felperes munkadíj követelését helyettesítési díj iránti igényként értelmezte és azt erre tekintettel elutasította. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság külön jogszabályhely megjelölése nélkül „helyettesítés” címén bírálta el a felperes követelését, az ítélet indokolásából azonban egyértelműen kiderül, hogy döntése során az Mt. 53. § (1) bekezdésében írt „munkaszerződéstől eltérő munkakörben való foglalkoztatásra” vonatkozó szabályokban megfogalmazott feltételek fennállását vizsgálta. A felperes az elsőfokú eljárás során és a fellebbezésében is az Mt. 53. § (1) és (5) bekezdésére hivatkozott a keresete jogalapjaként, ezért megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság valójában a felperes keresetét bírálta el.
- [14] A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 53. § (1) bekezdése alapján a munkáltató jogosult a munkavállalót átmenetileg a munkaszerződéstől eltérő munkakörben, munkahelyen vagy más munkáltatónál foglalkoztatni.
- [15] A munkajogviszony a felek közötti tartós kapcsolat, a munkavégzés során bekövetkezhetnek olyan körülmények, amelyeket a felek a munkaszerződés megkötésekor előre nem láthattak. A munkaszerződéstől eltérő foglalkoztatás szabályai lehetővé teszik a munkáltató számára, hogy működésével összefüggő okból a munkaszerződésben megfogalmazottaktól eltérő teljesítést is elrendelhessen meghatározott korlátok között.
- [16] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet azon megállapításával értett egyet, hogy az Mt. 53. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek a felperes esetében nem állnak fenn. A felek által sem volt vitatott az a munkaszerződésben rögzített tény, hogy a felperes ügyvezető igazgató vezető jogtanácsos helyettesítésére köteles volt. Az eljárás során beszerzett tanúvallomásokból pedig a másodfokú bíróság is arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által ellátott vezető jogtanácsosi feladatok nem haladták meg a munkaszerződéséből fakadó helyettesítési kötelezettségét, a felperes tehát a saját munkakörének keretein belül, nem pedig attól eltérően végzete munkáját.
- [17] ... szanalási biztos tanúként úgy nyilatkozott, hogy a korábbi vezető jogtanácsos tevékenységét a szanalási biztosok látták el, erről adtak a szakterület vezetőknek tájékoztatást, valamint arról, hogy a tanú felügyeli a terület munkáját, míg a szakterület vezetők a saját munkaköri leírásuk szerinti munkát végezzék. A felperes erre tekintettel a vezető jogtanácsos helyettesítésére nem kapott utasítást, hanem mindössze arra kapott külön kérést, hogy - mivel a legfontosabb területet ő vezette -

a többi terület vezetőjétől szedje össze az információkat, és adjon tájékoztatást, hogy ne kelljen a tanúnak minden vezetővel külön tárgyalnia. A jogi területek vezetőinek nem volt döntési kompetenciája, az operatív feladatokat pedig mindenki a saját területére vonatkozóan végezte. Azokat az operatív feladatokat, amiket korábban, mint vezető jogtanácsos látott el, ezeket is a saját szakterületük alapján a szakterület vezetők végezték a saját SZMSZ-ük alapján.

... is a ténytet erősítette meg tanúvallomásában, hogy a szanálási biztosok arról adtak tájékoztatást, hogy vezető jogtanácsos már nem dolgozik a banknál, egyébként minden marad a régiben és mindenki maradjon a helyén, végezze a munkáját. Elmondta, hogy ezt követően kizárólag a szanálási biztostól kapott közvetlenül utasításokat, és ő felé referált, arról pedig nem tudott beszámolni, hogy a vezető jogtanácsos feladataival mi lett a távozását követően, de olyan stratégiai ügyekben nem egyeztetett a felperessel, mint korábbansal. Arról is beszámolt, hogy a felperes pozíciója azért emelkedett ki a többi szakterületvezető közül, mert a kialakult gyakorlat szerint ezt a szakterületvezetőt tekintették a vezető jogtanácsos helyettesének.

[19] ... szintén megerősítette tanúként, hogy amikor átvette a munkát, nem volt olyan, aki egy személyben látta volna el a vezető jogtanácsosi feladatokat. ... tanú 7 és tanú 1 tanúknak a felperes napi munkájára nem volt közvetlen rálátása. ... tanú 7 annyiban tartotta a felperest utódjának, hogy a távozását követően a felpereshez fordult szakmai támogatásért. Az általános irányvonal az volt, hogy mindennek ugyanúgy kell mennie, bár voltak szanálási biztosok, akarva-akaratlanul a felperest tekintették úgy, akivel meg lehetett vitatni a jogi ügyeket, akitől jogi támogatást lehetett kérni. Nem volt más olyan személy, jogász rajta kívül, aki elláthatta ezt a feladatot. tanú 1 pedig a bankbiztonsági terület felügyeletével foglalkozott, és csak annyiban látott a felperes tevékenységére, amennyiben a két terület éppen kapcsolatba került, ezért csak a saját véleményét fogalmazta meg, amikor a felperest úgy tekintette, hogy a vezető jogtanácsosi feladatokat látja el, erről részletesebb tudomása nem volt.

[20] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú perköltség mérséklését. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság számításának alapjául tévesen állapította meg a pertárgyértéket, melynek összege a Pp. 24.§ (1) bekezdése alapján helyesen 10.284.925 forint. 17.303.880 forintot a Pp. 24.§ (2) bekezdésének b) pontja alapján nem lehetett figyelembe venni, mivel a per tárgya a munkaviszony megszüntetése körében is pénzkövetelés volt, illetve az sem volt vitás a felek között, hogy a felperes munkaviszonyban állt. Az alperest megillető perköltség a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének b) pontja szerint 508.548 forint + Áfa, a kereseti illeték összege pedig az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42.§ (1) bekezdésének a) pontja szerint 617.096 forint. A másodfokú bíróság egyebekben nem értett egyet a fellebbezésben foglalt, további mérséklésre vonatkozó kérelemmel, figyelemmel az eljárás során kifejtett ügyvédi tevékenységre, az előterjesztett beadványokra és a tárgyalásokon való képviselőre.

[21] A másodfokú perköltségre vonatkozó rendelkezés - a fellebbezéssel vitatott 2.442.000 forint alapulvételével - a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdésén -, a fellebbezési illeték az Itv. 46. § (1) bekezdésén alapul.

... Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

... Asbóth Balázs s.k.
előadó bíró

... Laczó Adrienn Lilla s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

kiadó